TAYYİB BİR KİBRİT YAKTI

Mumlar sönmüştü. Bir kısmı tersine dönmüştü. Tersi dönmüştü. Tereslerin tersliği sertti.

Zengin olan insanlık fakir yaşamaktaydı. Hoca-nın dediği gibi;Un-da vardı,şeker ve yağda. Ama helva yok,tat ve tatlılık da yoktu.

Her şeyden önce tatlıların tadı kalmamıştı. Belki de alınmıştı. Yağı alınan süt,özü alınan ayran idi. Ayran mı su idi,su mu ayran? Hiç de belli değildi!

İnsanlık kibrite de sahipti,muma da. Ama olmayan bir şey vardı,daha doğrusu olması gereken bir şey yoktu,ışığı.

Bir çokları gibi,Tayyib-de bir ışık yaktı. Ağzından çıkan şiir bakanlıkça onaylanan şiir idi. Ancak Tayyib bunu şuurundan damıtarak bir kibrit yaktığı için ona ylanmamış,bununla da yetinilmeyerek cezalandırılmıştı. Aslında insanlık cezalandırılmıştı.

Yanmayan mumlar söndürülüyor,sönmeyenlerin hayatları söndürülmeye,sevgisi öldürülmeye ve sürgün veren filizler sürülüyordu.

Fabrikalar bir dönem kibrit ürettiğinden suçlanırken,şimdilerde üretilenlerin kullanılmasından sorgulanılıyordu.

Kibritler yakılmıyor,kibrit suları halinde toprağa dökülüyordu. Adeta milletin temeline kibrit suyu dökülüyordu. Gelişmesin diye!

İnsanlar bulundukları hayat zindanlarından,umumi hapishanelerden özel hapishanelere nakledіliyordu!

Düşünmenin suç olduğunu bildiğim halde,yine de düşünmeden edemiyordum!

Kim di zindanda olan? Zindanı yaşayan kim di? Bunun ölçüsü ne idi? İçeri ile dışarının farkı nereden idi? Belki de üç-beş adım fazla idi! Ben miyim zindanda olan,yoksa zindan mı bende?

Zindan ben de idi! Benimle idi! Bir gölge gibi takib ediyordu beni!

Yusuf Peygamber haksız olarak 12 yıl zindan da kalırken,onu oraya atanlar sarayda idi.

Saray adamı zindanda,zindan insanı ise saraydaydı.

Birisi ve birincisi zindanı bile kendisine saray yaparken,medreseye çevirirken,bir öteki;zindanına saraylar aramakla meşguldü.

Zindana girmek için suçlu olmak gerekmiyordu. ders almaya,ders vermeye gitmek içinde gerekli idi.

**Zindandan Mehmede mektub yazan N: Fazıl-ın dediği gibi,iki heceli bir yer. Hayat mı? Birkaç heceli! Heceleyemeyenlere tek
heceli,hiç
heceli.**

Işık yakmayanlar aydınlıktan dem vurmakta idiler. Gerçekte ışık yakanları vuruyorlardı.

Işık şahsiyet olamadım ama,ışık yakan olmayı isterdim.

Çünki ışıkları özledim.

Beste olamadım ama,besteleri destelemeyi hep istedim.

Bir kibrit,bir mum olmayı çok isterdim ama,olamadıysam da bunu içimde çok besledim.

Hep besledim,büyür diye...

Ümidimi kesmedim,sesimi kessem de...

Sesimi kesmedim,biraz kıssam da...

Bir gemiye bindirilmiştim,meçhule kalkan,hedefsiz bir gemiye.. gemsiz di gemi..belki de gemsizlerin di gemi!

Kaptanı çoktan emekliye sevk edilmişti,emekliyenlerce...

Kaptanlık inada mı binmişti,yoksa sıraya mı,sıradan bir işti..

Belli de değildi ya..gidiyordu işte...

Sırada ben de varmışım,öyle de söyleniyormuş. Ancak ben sıradan çıkarılmıştım..çünki sıradandım..sırayı belirleyenlerce..belirleyenlerin içinde değil,belirlenenlerin içinde idim..öyle de istedim.

Bir şey yapamadım..yapamadığıma yandım..hep buna yandım..yandırıldım..hem de kandırıldım...

Geriye benden sadece bu kalmıştı.

Hiçbir şey yakmamış değilim. Yanmalarım beni yaktı. Yanmayanların yakamayacaklarını biliyordum. Teselli olarak kirlerimden bir tek o ak idi.

Bir ömre bu yeter miydi? O ateşime bu da kor oldu.

**Umduğumuz dağlara karlar yerine,kor-lar yağdı. Geriye ise,güller gitti,küller kaldı. Oda s avruldu,dumanı
kaldı.**

Hayat hükmünü baştan koymuştu;Güllerle Küllerin yarışı...

Rövanşı olmayan hayatta küllere rağbet çoktu.

Ve... Küller güllere gübre oldu. Sonuçta her yer güllerle doldu. Güllere gebe oldu.

Küllere kızmıyorum. Zira güllerin gübre olacak küllere ihtiyacı vardı. Hep bu ihtiyaçtan o yakıcılığa katlanıldı.

Güllerin hatırına küllere gülündü.

Güllere gülmek yaraşır,küllere küllük yaraşır.

İnsana da bir kibrit çakmak ve bir mum yakmak yaraşır.

Işıklar sönmesin! Alem karanlığa dönmesin! Yarasalar sevinmesin!

Tayyib-i yakan yaktığına yanıyordu. Yanmasına dayanamadı,görevini yaktı ve emekliye ayrıldı.

Gönlü yananların haline yanmamaları,kendi gönlünü yakmamaları için,kendi dünyasına çekilmeyi yeğliyordu.

Adeta mesleği müddetince bir çok insanı zindana gönderme hükmünü verirken,kendisi için hükmünü vermekten geri durmuyordu.

Kendisi başkasına hüküm verirken,vicdanı da kendisine hükmünü vermişti.

Evine hapsolmak...

Ve bir daha adaletle hüküm vermiş oluyordu,kendisi için verdiği hükümle..

Ve bir daha kimseyi de hapsedemeyecekti,verdiği hükümler vicdanını hapsetmedikçe..

İki şey geri dönmüyordu;Yaydan çıkan ok..ağızdan çıkan söz.

Biri hayatı vuruyor,öteki gönlü yaralıyor,gönülde öldürücü,yaralayıcı tesir bırakıyordu.

Neticede ikisi de öldürüyordu veya güldürüyordu.

İşte Ziya Gökalp-in mahkum ettiren şiiri;

Romen Diyojen

Yaktırayım Kur'an-ı

Yıktırayım Kabe-yi

Şark-a gelen görmesin

Minareli kubbeyi

Alparslan

Minareler süngü

Kubbeler miğfer

Cami kışlamızdır

Mü'minler asker.

Türkiye büyük bir potansiyele sahib. Bu potansiyelin müsbet platformda ateşlenmesi,öld ürülüp
susturulmaması,çalıştırılmayıp atıl bir hale getirtilmemesi gerektir.

Aksi takdirde mevcut olan,mevcudiyeti kullanılmasını gerektiren bu potansiyel,menfi yönde kullanılacak,toplumsal kopukluklara neden olacaktır.

Büyük insanlar ateşlerler,söndürmezler.

Söndürmek küçüklüğün bir neticesidir,seviye istemez.

Ağaçlardan yapılan kibritlere düşmanlık,ağaçlara düşmanlıktır. Bu ise anlamsızlıktır.

Hayat hareketliliktir,atalet ölümdür.

Hürriyet meşalesi,hukuk çerçevesinde yakılmalı,yandırılmalıdır.

04-12-1998

MEHMET ÖZÇELİK